

podrien aprofitar en forma d'adob, traient-los, no per la galeria estreta, sinó fent un pou cap a l'exterior. Però possiblement això costaria més que el valor dels mateixos excrements, pensava Font.

Un cop fora de la cova, els excursionistes recolliren una creença popular sobre els follets, la qual els fou contada per una senyora gran, i després es desplaçaren al turó de les Escorces, on localitzaren un avenc, al qual no pogueren descendir per manca de material adequat. Mancat d'una corda, ben segur que Font i Sagué es penedí de no haver dut cap altra cosa que una maleta amb el material mínim per fer l'excursió quan va baixar del tren a l'estació de Granollers. El dia va acabar, un altre cop de fosc, a can Maspons.

El darrer dia d'excursió, el dia 28 de juliol, Font i Sagué va restar sol amb els dos germans Maspons i a la tarda es varen dirigir a Sant Miquel del Fai. Als tres excursionistes s'uní l'Isidre Romeu, que havia vingut de Barcelona en bicicleta aquell mateix matí. La recerca espeleològica aquell dia no va donar bon resultat, però els excursionistes pogueren fruit d'un paisatge agradabilíssim. L'endemà, Font i Sagué va retornar a Barcelona i donà per acabada l'excursió. Possiblement devia esperar més fruits d'aquella sortida als cingles de Bertí, tant com hi havia somniat!

1. Albesa, Carles: Dates i dades excursionistes, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1985
2. Font i Sagué: "Catàlech espeleològic de Catalunya" en Butlletí del CEC núm. 35. Desembre de 1987. Pàgina 323.
3. Planas, Jordi: "Dionís Puig: una vida dedicada a la recerca científica" en Lauro núm. 1. Granollers, setembre de 1990. Pàgines 24-28.

Francesc Roma

Recerques als Cingles de Bertí. Foto Butlletí CEC